

[Socialministeren.]

nødvendigt i væksttiden, hvis legemsudviklingen skal blive sund og kraftig, hvis tænderne skal kunne bevares hele og friske, og hvis modstandskraften mod sygdomsangreb skal blive den størst mulige.

Dernæst må skolebespisningen omfatte alle børn i skolen, idet den omstændighed, at et barn får tilstrækkeligt at spise hjemme, ingenlunde er ensbetydende med, at det får den rette ernæring, og det bør være skolens opgave at medvirke til, at dette er tilfældet med alle børn.“

Jeg beder ærede medlemmer erindre, at det var i en periode, da vi her i Danmark havde en lovgivning, hvorefter det kun var økonomisk dårligt stillede forældres børn, der kunne deltage i skolebespisning. Da sagde denne kommission — der ikke var nedsat af socialministeriet, men af undervisningsministeriet — det, som jeg her har nævnt. Senere har sundhedsstyrelsen tiltrådt dette, og den står ved det samme i dag.

Altså — hvad sagkundskab angår, går jeg ud fra, at man er enig i, at sundhedsstyrelsen på dette område i hvert fald har de bedste forudsætninger for at udtale sig om spørgsmålet. Det lykkedes da også i 1948 at få alle partier — også retsforbundet — med til at stemme for et lovforslag, der indeholdt akkurat det samme som det, jeg foreslår i dag.

Jeg har altså ikke ændret stilling, og sundhedsstyrelsen har ikke ændret stilling — det er visse partier, der har ændret stilling. Og hvorfor? Er det med nogen saglig begrundelse, disse partier har ændret stilling? Nej. (Oluf Pedersen: Det er erfaringen, der har lært dem det!).

Man har simpelthen sagt, at det er af besparelshensyn, at man ønsker skolebespisningen indskrænket. Af besparelshensyn! Heroverfor siger jeg: det er da vist et forkert sted at spare her, hvor der er tale om at give børnene et måltid nærende mad.

Jeg beder altså om, at man ikke — sådan som man til en vis grad har gjort det i pres-

sen — betragter dette her blot som et indfald, jeg har fået om, at børnene nu skulle have en skolebespisning svarende til, hvad der var gældende før. At jeg selv har den bestemte overbevisning, at det vil være heldigt at give skolebørnene skolebespisning, skal jeg gerne understrege, men jeg understreger også, at den sagkundskab, jeg har at holde mig til, fremfører det forstandige heri.

Jeg forstår, at der er ønske om en udvalgsbehandling, og det er klart, at jeg meget gerne vil give alle de oplysninger, man ønsker, i dette udvalg.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen var inde på, at der er kommet 10 kommuner til, siden vi indførte besparelsen. De 10 kommuner er dels købstadkommuner, dels kommuner med bymæssig bebyggelse, og disse kommuner er kommet til med henblik på mælken; men enhver må da erkende, at når vi har 1400 kommuner og ca. 80 købstæder — er det vist — og der kun er 65 købstadkommuner og landkommuner, som har igangsat skolebespisning, kan det, at 10 kommuner har gennemført skolebespisning, siden vi har fået en mindre omfattende skolebespisning, ikke være noget som helst bevis for, at disse ikke også var kommet til, hvis vi havde bevaret skolebespisningen fuldtud. Jeg vil gerne understrege overfor det ærede medlem hr. Poul Sørensen, at der ikke fra min side er tale om at ville pånøde den kommunale administration noget. Lovforslaget går jo ud på, at man stiller kommunerne frit med hensyn til, om de vil igangsætte skolebespisning eller ikke. (Poul Sørensen: Mælken!). Ja, men der er tale om skolebespisningen, og på det punkt stilles kommunerne frit, således som lovforslaget er affattet, og således som sagkundskaben altså også har ønsket det.

Det, jeg her har sagt, er min saglige begrundelse — det var vist det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, der ikke rigtig forstod min saglige motivering for lovforslaget.

Det ærede medlem fru Petra Petersen